

Sygn. akt II CSK 797/18

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Manowska

w sprawie z powództwa K. K.

przeciwko J. R.

o zapłatę,

oraz z powództwa J. R.

przeciwko K. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 września 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej J. R.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 10 lipca 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne.

Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie, zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym, bowiem, razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest, przecież, jego zadaniem dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 10 lipca 2018 r., do rozpoznania, pozwany J. R., wskazał na przesłankę uzasadniającą jej przyjęcie z art. 398⁹ § 1 pkt 4) k.p.c. Wniosek ten nie odniósł skutku.

Powołanie się przez skarżącego na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej zobowiązuje do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej już przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co, w efekcie, daje podstawy do przyjęcia skargi, jako oczywiście uzasadnionej (por. postanowienia SN: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/0; z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09; z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, nie publ.). Tymczasem skarżący w uzasadnieniu tej przesłanki zaprezentował wywód prawny sprowadzający się w istocie do polemiki z ustaleniami stanu faktycznego poczynionymi przed Sądem Apelacyjnym w (...), podczas gdy podstawą oceny wystąpienia przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4) k.p.c., nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (por. postanowienie SN z dnia 28 czerwca 2012 r., II PK 46/12, nie publ.). Skarżący kwestionował, bowiem, zasadność pominięcia przez Sąd II instancji skutecznie, w jego ocenie, zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia powoda K. K., w sytuacji, w której powód uchybił przepisanej w ustawie terminowi dochodzenia swoich roszczeń. Nadto skarżący podniósł zastrzeżenia

dotyczące dokonanej przez Sąd Apelacyjny w (...), kwalifikacji prawnej łączącej strony umowy, kwestionując ustalenie tego Sądu, że strony były w istocie związane umową o roboty budowlane, a nie umową o dzieło. Tymczasem, jak wskazano już wyżej, przesłanka z art. 398⁹ §1 pkt 4) k.p.c. wchodzi w rachubę wówczas, kiedy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzuty oczywiście uzasadniają słuszność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne w sposób oczywisty, przy czym zaprezentowany w skardze kasacyjnej wywód prawny, na okoliczność wykazania przesłanki oczywistej zasadności, nie może sprowadzać się do polemiki z ustaleniami stanu faktycznego poczynionymi przed sądem II instancji. Tymczasem sam skarżący, w podsumowaniu swojego wyводу na okoliczność wykazania przesłanki oczywistej zasadności zaprezentowanej Sądowi Najwyższemu skargi kasacyjnej, przyznał, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Apelacyjny, w toku postępowania instancyjnego, były wadliwe. Nadto, mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy jedynie ubocznie zauważa, że wywiedziona przez J. R. skarga kasacyjna mogłaby być zasadna w sytuacji, kiedy kwalifikacja prawna łączącej strony umowy, dokonana przez Sąd II instancji, do kategorii umowy o roboty budowlane, a nie do umowy o dzieło, byłaby błędna i to w stopniu oczywistym. W niniejszej sprawie taka sytuacja nie miała jednak miejsca. Konkludując stwierdzić należy, że wobec powyższych rozważań, brak jest podstaw, aby przyjąć, że w niniejszej sprawie przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 4) k.p.c. została przez skarżącego w sposób właściwy wykazana, a Sąd Najwyższy nie dopatrył się również okoliczności, które determinowałyby nieważność postępowania, którą to przesłankę Sąd ten bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

